Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2013. gada 22. oktobrī*

Valsts pienākumu neizpilde — Tiesas spriedums, ar kuru konstatēta pienākumu neizpilde — Valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzētais bloķējošais mazākums, lai Volkswagen AG akcionāri pieņemtu noteiktus lēmumus, ir 20 %

Lieta C-95/12

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 260. panta 2. punktam, ko 2012. gada 21. februārī cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *E. Montaguti* un *G. Braun*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Vācijas Federatīvo Republiku, ko pārstāv *T. Henze*, *J. Schwarze* un *J. Möller*, kā arī *J. Kemper*, pārstāvji,

atbildētāja.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents), K. Toadere [*C. Toader*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerāladvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 12. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 29. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Komisija lūdz Tiesu:

— konstatēt, ka, neveicot visus pasākumus, kas ietver 2007. gada 23. oktobra sprieduma lietā C-112/05 Komisija/Vācija (Krājums, I-8995. lpp.) izpildi saistībā ar noteiktu normu 1960. gada 21. jūlija Likumā par sabiedrības ar ierobežotu atbildību *Volkswagenwerk* kapitāla daļu privatizāciju (*Gesetz über die Überführung der Anteilsrechte an der Volkswagenwerk Gesellschaft mit beschränkter Haftung in private Hand*, *BGBl*. 1960 I, Nr. 39, 585. lpp., un *BGBl*. 1960 III, 641-1-1. lpp.; turpmāk tekstā – "*VW* likums") nesaderību ar Savienības tiesībām, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi LESD 260. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai samaksāt Komisijai kavējuma naudu EUR 282 725,10 apmērā par katru sprieduma lietā Komisija/Vācija izpildes nokavējuma dienu laikā no dienas, kad šajā lietā tiks pasludināts spriedums, līdz dienai, kad tiks pilnībā izpildīts minētais spriedums lietā Komisija/Vācija;

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai samaksāt Komisijai naudas sodu, kas aprēķināms, summu par katru dienu EUR 31 114,72 apmērā reizinot ar pārkāpuma turpināšanās ilgumam atbilstošo dienu skaitu laikā no iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija pasludināšanas dienas līdz dienai, kad šajā lietā tiks pasludināts spriedums, vai datumam, kurā minētā dalībvalsts būs izbeigusi pārkāpumu, un

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Tiesvedības priekšvēsture un spriedums lietā Komisija/Vācija

2 1960. gadā, proti, laikā, kad tika pieņemts *VW* likums, Vācijas federālā valsts un Lejassaksijas federālā zeme bija divi galvenie *Volkswagenwerk GmbH* (turpmāk tekstā – "*Volkswagen*") akcionāri un katrai no tām tajā piederēja 20 % kapitāla. Piemērojot šo likumu, *Volkswagen*, kas bija sabiedrība ar ierobežotu atbildību, kļuva par akciju sabiedrību.

3 Vācijas federālā valsts vēlāk atteicās no savām daļām šīs sabiedrības kapitālā, taču Lejassaksijas federālajai zemei joprojām pieder 20 % šīs sabiedrības kapitāldaļu.

4 *VW* likuma 2. panta 1. punktā, tā redakcijā pirms iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija pasludināšanas, bija paredzēts, ka tāda akciju turētāja balsstiesības, kuru nominālvērtība pārsniedz vienu piektdaļu pamatkapitāla, ir ierobežotas ar balsu skaitu, ko piešķir pamatkapitāla vienas piektdaļas akciju skaits.

5 Minētā likuma 4. pantā ar nosaukumu "Sabiedrības statūti", tā redakcijā pirms iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija pasludināšanas, bija noteikts:

"1. Vācijas Federatīvajai Republikai un Lejassaksijas zemei katrai ir tiesības iecelt divus uzraudzības padomes locekļus, kamēr tās ir sabiedrības akcionāres.

[..]

3. Lai apstiprinātu akcionāru sapulces lēmumus, kam to pieņemšanas brīdī saskaņā ar Likumu par akciju sabiedrībām vajadzīgs vismaz trīs ceturtdaļu apstiprinošs balsojums, nepieciešamais vairākums ir vairāk nekā četras piektdaļas no pamatkapitāla to pieņemšanas brīdī."

6 Savā iepriekš minētajā spriedumā lietā Komisija/Vācija Tiesa rezolutīvās daļas 1. punktā atzina un nosprieda:

"Uzturot spēkā [*VW* likuma] 4. panta 1. punktu, kā arī 2. panta 1. punktu saistībā ar 4. panta 3. punktu Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 56. panta 1. punkts."

7 Pēc šī sprieduma pasludināšanas Vācijas Federatīvā Republika pieņēma 2008. gada 8. decembra Likumu, ar kuru groza Likumu par sabiedrības ar ierobežotu atbildību *Volkswagenwerk* kapitāla daļu privatizāciju (*Gesetz zur Änderung des Gesetzes über die Überführung der Anteilsrechte an der Volkswagenwerk Gesellschaft mit beschränkter Haftung in private Hand*) (turpmāk tekstā – "Likums, ar kuru groza *VW* likumu"), kurš tika izsludināts 2008. gada 10. decembra *Bundesgesetzblatt* [*Federālais Tiesību Aktu Vēstnesis*] (*BGBl*. 2008 I, Nr. 56, 2369. lpp.) un kurš stājās spēkā 2008. gada 11. decembrī.

8 Ar šo likumu cita starpā tika atcelts *VW* likuma 2. pants un 4. panta 1. punkts. Taču ar to netika izdarīti nekādi grozījumi *VW* likuma 4. panta 3. punktā.

Pirmstiesas procedūra

9 2007. gada 24. decembra vēstulē Komisija lūdza Vācijas Federatīvo Republiku informēt par pasākumiem, kurus tā ir veikusi vai plāno veikt, lai izpildītu iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija.

10 Ar 2008. gada 6. marta vēstuli šī dalībvalsts atbildēja, ka Federālā Tieslietu ministrija ir sagatavojusi likumprojektu, lai izpildītu šo spriedumu, un ka šis projekts tiek apspriests attiecīgo dienestu starpā.

11 2008. gada 5. jūnijā Komisija nosūtīja minētajai dalībvalstij brīdinājuma vēstuli, aicinot sniegt savus apsvērumus divu mēnešu laikā.

12 Tajā pašā dienā Vācijas Federatīvā Republika nosūtīja Komisijai Ministru padomes apstiprinātu likumprojektu, kura mērķis ir izpildīt iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, norādot, ka tuvākajā laikā tiks uzsākta likumdošanas procedūra.

13 2008. gada 1. decembrī Komisija nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai argumentētu atzinumu, kurā tā lūdza to veikt nepieciešamos pasākumus, lai izpildītu minēto spriedumu divu mēnešu laikā no šī atzinuma saņemšanas dienas.

14 Tāpat Komisija konstatēja, ka, kaut arī tā ir taisnība, ka *VW* likuma 2. panta 1. punkta un 4. panta 1. punkta atcelšana ir paredzēta likumprojektā, kura mērķis ir izpildīt iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, tomēr šajā likumprojektā ir atstāts spēkā šī likuma 4. panta 3. punkts. Šī iestāde piebilda, ka tai nav sniegta nekāda informācija par to [*Volkswagen*] statūtu daļu grozījumiem, kurās ir atspoguļotas strīdīgās *VW* likuma normas.

15 2008. gada 10. decembrī tika izsludināts Likums, ar ko groza *VW* likumu, kura saturs būtībā tika saglabāts identisks minētā likumprojekta saturam.

16 Ar 2008. gada 17. decembra vēstuli Vācijas Federatīvā Republika nosūtīja Komisijai priekšlikumu, kas ietvēra ierosinājumu vērsties Tiesā ar kopīgu lūgumu, piemērojot Eiropas Savienības Tiesas statūtu 43. pantu un tās Reglamenta 102. pantu, interpretēt iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija.

17 Tā kā Komisija neatbalstīja šo priekšlikumu, Vācijas Federatīvā Republika ar 2009. gada 29. janvāra vēstuli atbildēja uz argumentēto atzinumu, norādot, ka tā uzskata, ka pēc Likuma, ar ko groza *VW* likumu, stāšanās spēkā tā pilnībā ir izpildījusi iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija.

18 2012. gada 21. februārī, uzskatot, ka Vācijas Federatīvā Republika ir tikai daļēji izpildījusi minēto spriedumu, Komisija cēla šo prasību.

Par prasību

Par iebildumu saistībā ar Volkswagen *statūtiem*

Lietas dalībnieku argumenti

19 Komisija uzskata, ka iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija pilnīgai izpildei ir jāietver ne tikai *VW* likuma, bet arī *Volkswagen* statūtu grozīšana. Minēto statūtu pašreizējā redakcijā, proti, to 25. panta 2. punktā, joprojām esot ietverta norma par bloķējošā mazākuma samazināšanu, kas būtībā ir analoga normai, kas paredzēta *VW* likuma 4. panta 3. punktā. Turklāt norma par balsstiesību ierobežošanu esot svītrota no minētajiem statūtiem tikai 2009. gada septembrī, proti, deviņus mēnešus pēc atbilstošās *VW* likuma normas atcelšanas. Tomēr Tiesa sprieduma 26. punktā esot atzinusi, ka iepriekš minētie statūtu noteikumi no kapitāla brīvas aprites viedokļa ir uzskatāmi par valsts pasākumu.

20 Komisija šajā ziņā atgādina, ka, ja Tiesa atzīs, ka dalībvalsts nav izpildījusi kādu no Līgumos paredzētajiem pienākumiem, šai valstij saskaņā ar LESD 260. panta 1. punktu būs "jāveic pasākumi, kas vajadzīgi Tiesas sprieduma izpildei". Tāpēc, tā kā valsts iestādes ar Lejassaksijas federālās zemes starpniecību ir *Volkswagen* akcionāres, tām šādā statusā būtu ne vien iespēja, bet arī pienākums iesniegt priekšlikumus prasītajiem šīs sabiedrības statūtu grozījumiem.

21 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka iebildums, kas balstīts uz *Volkswagen* statūtu negrozīšanu, nav pieņemams, ciktāl šie statūti neesot bijuši prasības priekšmets iepriekš minētajā lietā Komisija/Vācija. Šajā spriedumā Tiesa būtībā esot izvērtējusi tikai dažas *VW* likuma normas.

22 Katrā ziņā, tā kā *Volkswagen* ir privāta sabiedrība, Vācijas Federatīvā Republika nevarot tikt atzīta par atbildīgu par šīs sabiedrības darbībām un bezdarbību, jo saskaņā ar 1965. gada 6. septembra Likuma par akciju sabiedrībām (*Aktiengesetz*, *BGBl.* 1965 I, 1089. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar 1998. gada 27. aprīļa Likumu par uzņēmumu uzraudzību un pārskatāmību (*Gesetz zur Kontrolle und Transparenz im Unternehmensbereich*, *BGBl.* 1998 I, 786. lpp.), 119. panta 1. punkta 5. apakšpunktu tikai šīs sabiedrības akcionāri akcionāru sapulcē var grozīt tās statūtus.

Tiesas vērtējums

23 LESD 260. panta 2. punktā paredzētā procedūra ir jāuzskata par īpašu Tiesas spriedumu izpildes procedūru, citiem vārdiem sakot, par izpildes veidu (Tiesas 2005. gada 12. jūlija spriedums lietā C-304/02 Komisija/Francija, Krājums, I-6263. lpp., 92. punkts). Līdz ar to tās ietvaros var tikt izskatīta tikai tādu dalībvalstij Līgumā noteikto pienākumu neizpilde, ko Tiesa, pamatojoties uz LESD 258. pantu, ir atzinusi par pamatotu (2009. gada 10. septembra spriedums lietā C-457/07 Komisija/Portugāle, Krājums, I-8091. lpp., 47. punkts).

24 Iepriekš minētajā spriedumā lietā Komisija/Vācija Tiesa vispār nav izvērtējusi jautājumu par to, vai *Volkswagen* statūti bija Vācijas Federatīvajai Republikai LESD paredzēto pienākumu neizpildes pamatā. Minētajā spriedumā izskatītā strīda priekšmets bija vienīgi dažu *VW* likuma normu saderība ar minēto Līgumu.

25 Pretēji Komisijas apgalvotajam Tiesa šī sprieduma 26. punktā uzskatīja, ka par valsts pasākumu ir jāuzskata nevis paši *Volkswagen* statūti, bet ka, "pieņemot, [..] ka *VW* likums tikai reproducē vienošanos, kas kvalificējama kā privāttiesību līgums, ir jākonstatē, ka ar to, ka šis līgums ir likuma priekšmets, ir pietiekami, lai no kapitāla brīvas aprites viedokļa to uzskatītu par valsts pasākumu".

26 Tāpēc iebildums, kas balstīts uz *Volkswagen* statūtu negrozīšanu, ir jānoraida kā nepieņemams.

Par iebildumu attiecībā uz VW *likumu*

Lietas dalībnieku argumenti

27 Saskaņā ar Komisijas apgalvoto no iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija izriet, ka bloķējošā mazākuma robežvērtības samazināšana, kas izriet no *VW* likuma 4. panta 3. punkta, ir uzskatāma par autonomu LESD 63. panta 1. punkta pārkāpumu. Vairāki šī sprieduma elementi apstiprinot šo secinājumu, tostarp:

— fakts, pirmkārt, ka Komisija izvirzīja trīs atsevišķus iebildumus, no kuriem viens attiecās uz bloķējošā mazākuma samazināšanu, kas paredzēta *VW* likuma 4. panta 3. punktā, un, otrkārt, ka nevienu no šiem iebildumiem Tiesa nenoraidīja, kā to apliecina minētā sprieduma 81. punkts;

— tas, ka ir piespriests Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, pierāda, ka Komisijai spriedums bija labvēlīgs attiecībā uz visiem iebildumiem, kas balstīti uz LESD 63. panta 1. punkta pārkāpumu. Minētā sprieduma 83. punktā ietvertais konstatējums, saskaņā ar kuru šai dalībvalstij spriedums "būtībā bija nelabvēlīgs" un tāpēc tai tika piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, drīzāk ir izskaidrojams ar prasības noraidīšanu, ciktāl tā bija balstīta arī uz LESD 49. pantā paredzētās brīvības veikt uzņēmējdarbību pārkāpumu;

— iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija 48. un 50. punkts, no kuriem izriet, ka bloķējošā mazākuma robežvērtības samazināšana kā tāda piešķir *Volkswagen* valsts akcionāriem iespēju īstenot būtisku ietekmi uz šo sabiedrību, neveicot ieguldījumus, ko prasa vispārējās sabiedrību tiesības;

— šī sprieduma 51. punkts, kurā, norādot, ka balsstiesību augšējās robežas noteikšana "papildina" tiesisko regulējumu, kas ieviests ar bloķējošā mazākuma sliekšņa samazināšanu, Tiesa uzskatīja, ka šis regulējums kā tāds ļauj minētajiem valsts akcionāriem ar šādu ierobežotu ieguldījumu īstenot būtisku ietekmi uz minētās sabiedrības lēmumiem, un

— termina "ierobežojumi" izmantošana daudzskaitlī minētā sprieduma 54. punktā, kā arī saikļa "un" izmantošana "kopā ar" vietā, lai apvienotu *VW* likuma 2. panta 1. punktu un 4. panta 3. punktu, no kā Komisija secina, ka šīs divas normas ir uzskatāmas par ierobežojumiem, kuri viens no otra nav atkarīgi.

28 Turklāt no iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija 40., 41., 51., 52. un 72.–81. punkta kopīgas interpretācijas izrietot, ka *VW* likuma 2. panta 1. punktā paredzētā balsstiesību augšējā robeža pati par sevi arī ir uzskatāma par nepamatotu kapitāla brīvas aprites ierobežojumu. Tāpēc nekas šajā spriedumā neļaujot secināt, ka Vācijas Federatīvā Republika varēja brīvi izvēlēties, kura no divām normām būtu jāatceļ, lai izpildītu minēto spriedumu.

29 Attiecībā uz iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija rezolutīvo daļu Komisija uzskata, ka tā ir jāinterpretē, ņemot vērā šī sprieduma motīvu daļu un it īpaši iepriekš minētos faktus.

30 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka no minētā sprieduma rezolutīvās daļas 1. punkta skaidri izriet, ka Tiesas konstatētais LESD 63. panta 1. punkta pārkāpums izrietēja no *VW* likuma 2. panta 1. punkta, skatot to "kopā ar" šī likuma 4. panta 3. punktu. Līdz ar to šajā pašā spriedumā konstatētā pienākumu neizpilde esot izrietējusi vienīgi no mijiedarbības starp, no vienas puses, normas par balsstiesību augšējo robežu, proti, *VW* likuma 2. panta 1. punktu, un, no otras puses, normas par bloķējošā mazākuma samazināšanu, proti, *VW* likuma 4. panta 3. punktu.

31 Šo secinājumu cita starpā apstiprinot iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija 30., 43., 51., 54., 56. un 78. punkts.

32 Fakts, ka Vācijas Federatīvajai Republikai tika piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, neesot atbilstošs, jo, kā izriet no minētā sprieduma 83. punkta, šī piespriešana bija balstīta uz konstatējumu, ka šai dalībvalstij spriedums "būtībā bija nelabvēlīgs".

Tiesas vērtējums

33 Atbilstīgi LESD 260. panta 1. punktam, ja Tiesa atzīst, ka dalībvalsts nav izpildījusi kādu Līgumos paredzētu pienākumu, šai dalībvalstij ir jāveic pasākumi, kas vajadzīgi Tiesas sprieduma izpildei.

34 Pēc iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija pasludināšanas un argumentētajā atzinumā, kuru pieņēma Komisija šīs tiesvedības ietvaros, noteiktajā termiņā Vācijas Federatīvā Republika atcēla *VW* likuma 2. panta 1. punktu un 4. panta 1. punktu. Turpretim tā atstāja spēkā šī likuma 4. panta 3. punktu.

35 Šādos apstākļos ir jānosaka, vai šai dalībvalstij saskaņā ar LESD 260. panta 1. punktu bija jāatceļ vai jāgroza arī šī pēdējā minētā *VW* likuma norma, lai pilnībā izpildītu iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija.

36 Tā tas būtu bijis gadījumā, ja Tiesa šajā spriedumā būtu konstatējusi pienākumu neizpildi, kas autonomi izriet no *VW* likuma 4. panta 3. punkta.

37 Īpaša nozīme šajā ziņā ir minētā sprieduma rezolutīvajai daļai, kurā ir aprakstīta Tiesas konstatētā pienākumu neizpilde. Minētās rezolutīvās daļas 1. punktā Tiesa, šajā ziņā novirzoties no Komisijas prasības pieteikuma, atzina un nosprieda, ka, "uzturot spēkā [*VW*] likuma 4. panta 1. punktu, kā arī 2. panta 1. punktu, skatot tos kopā ar 4. panta 3. punktu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi tai [LESD 63. panta 1. punktā] paredzētos pienākumus".

38 Izmantojot saikli "kā arī" un izteicienu "kopsakarā ar", Tiesa no *VW* likuma 4. panta 1. punkta izrietošo pienākumu neizpildi, no vienas puses, nošķīra no pienākumu neizpildes, kas izriet no šī likuma 2. panta 1. punkta un 4. panta 3. punkta kopīgas piemērošanas, no otras puses.

39 Tādējādi atšķirībā no pienākumu neizpildes, kāda izriet no *VW* likuma 4. panta 1. punkta, Tiesa nekonstatēja no šī likuma 4. panta 3. punkta izrietošu pienākumu neizpildi, skatot to atsevišķi, bet konstatēja vienīgi no šīs normas un *VW* likuma 2. panta 1. punkta kopīgas piemērošanas izrietošu pienākumu neizpildi.

40 Šo secinājumu apstiprina iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija motīvu daļa, kas ir jāņem vērā, interpretējot minētā sprieduma rezolutīvo daļu (skat. 1978. gada 16. marta spriedumu lietā 135/77 *Bosch*, *Recueil*, 855. lpp., 4. punkts, un 2010. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-526/08 Komisija/Luksemburga, Krājums, I-6151. lpp., 29. punkts).

41 Šajā ziņā, pirmkārt, no šī sprieduma 30. punkta izriet, ka iebildumus, kas balstīti uz *VW* likuma 2. panta 1. punkta un 4. panta 3. punkta nesaderību ar LESD 63. panta 1. punktu, Tiesa nolēma izvērtēt kopā ne tikai lietas dalībnieku argumentācijas dēļ, bet arī "[šo] divu normu kumulatīvās ietekmes" dēļ.

42 Otrkārt, tā paša sprieduma 43. punktā Tiesa uzsvēra, ka *VW* likuma 2. panta 1. punktā paredzētās balsstiesību augšējās robežas noteikšanas ietekme ir jāizvērtē "saistībā ar [šī] likuma 4. panta 3. punktā noteikto prasību".

43 Treškārt, minētā sprieduma 50. punktā konstatējusi, ka *VW* likuma 4. panta 3. punkts rada instrumentu, kas ļauj valsts iestādēm ar mazāku ieguldījumu [ne]kā tas, ko prasa vispārējās sabiedrību tiesības, rezervēt sev bloķēšanai nepieciešamo mazākumu, kas [savukārt] ļauj tām noraidīt svarīgus lēmumus, Tiesa minētā sprieduma 51. punktā norādīja, ka, nosakot balsstiesību augšējo robežu tajā pašā 20 % apmērā, *VW* likuma 2. panta 1. punkts "noslēdz tāda juridiskā pamata izveidošanu, kas sniedz valsts iestādēm iespēju ar šādu ierobežotu ieguldījumu īstenot ievērojamu ietekmi".

44 Ceturtkārt, Tiesa tā paša sprieduma 56. punktā konstatēja, ka "*VW* likuma 2. panta 1. punkts apvienojumā ar 4. panta 3. punktu ir kapitāla aprites ierobežojums [LESD 63. panta 1. punkta] izpratnē". Šāds konstatējums ir pretstatā minētā sprieduma 68. punktā izdarītajam konstatējumam, saskaņā ar kuru "*VW* likuma 4. panta 1. punkts ir kapitāla brīvas aprites ierobežojums [LESD 63. panta 1. punkta] izpratnē".

45 Tādējādi iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija motīvu daļa apstiprina secinājumu, kāds izriet no minētā sprieduma rezolutīvās daļas 1. punkta, proti, ka Tiesas konstatētā pienākumu neizpilde izrietēja nevis no šī likuma 4. panta 3. punkta, skatot to atsevišķi, bet vienīgi no šīs normas un *VW* likuma 2. panta 1. punkta kopīgas piemērošanas.

46 Neviens no Komisijas iesniegtajiem pierādījumiem nevar atspēkot šo secinājumu.

47 Pirmkārt, interpretācija, ko Komisija ir sniegusi attiecībā uz iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija 48. un 50. punktu, izriet no šī sprieduma daļējas interpretācijas, neņemot vērā ne būtiskās saiknes starp dažādām minētā sprieduma daļām, ne arī šī sprieduma motīvu daļas integritāti un konsekvenci. Minētā sprieduma 50. punktā norādot, ka *VW* likuma 4. panta 3. punkts "rada instrumentu, kas ļauj valsts iestādēm ar mazāku ieguldījumu [ne]kā tas, ko prasa vispārējās sabiedrību tiesības, rezervēt sev bloķēšanai nepieciešamo mazākumu, kas [savukārt] ļauj tām noraidīt svarīgus lēmumus", Tiesa – pretēji tam, ko, šķiet, iesaka Komisija, – nekādi nav lēmusi par jautājumu par to, vai šajā normā pašā par sevi ir ievērots LESD 63. panta 1. punkts vai nē. Turklāt šī daļa ietilpst argumentu virknē, kas izklāstīti iepriekšējos šī sprieduma punktos, kuros Tiesa precizēja, [konkrēti] 30. un 43. punktā, ka *VW* likuma 2. panta 1. punkts ir jāizvērtē "saistībā ar" šī likuma 4. panta 3. punktu, cita starpā, to "kopīgās ietekmes" dēļ. Attiecībā uz minētā sprieduma 48. punktu, uz kuru arī ir atsaukusies Komisija, pietiek norādīt, ka tajā ir ietverts vienīgi faktu konstatējums, saskaņā ar kuru "1960. gadā, proti, laikā, kad tika pieņemts *VW* likums, Federālā valsts un Lejassaksijas federālā zeme bija divi galvenie nesen privatizētās sabiedrības *Volkswagen* akcionāri un katrai no tām tajā piederēja 20 % kapitāla".

48 Otrkārt, iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija 51. punkts arī ir jāinterpretē, ņemot vērā pārējo sprieduma tekstu. Līdz ar to, norādot, ka balsstiesību augšējās robežas noteikšana "papildina" tiesisko regulējumu, kas dod minētajiem valsts akcionāriem iespēju ar ierobežotu ieguldījumu īstenot būtisku ietekmi uz *Volkswagen* lēmumiem, Tiesa uzstāja uz *VW* likuma 2. panta 1. punkta un 4. panta 3. punkta papildinošo raksturu, nevis, pretēji Komisijas apgalvotajam, uz šīs pēdējās minētās normas autonomo ietekmi.

49 Treškārt, [Komisija] no vienkāršas termina "ierobežojumi" izmantošanas daudzskaitlī vai saikļa "un" izmantošanas minētā sprieduma 54. punktā nedrīkst secināt, ka *VW* likuma 2. panta 1. punkts un 4. panta 3. punkts ir uzskatāmi par diviem vienam no otra neatkarīgiem kapitāla brīvas aprites ierobežojumiem. Šajā pašā punktā Tiesa norādīja, ka šīs divas normas rada "instrumentu", kas var ierobežot tiešo ieguldītāju iespējas piedalīties sabiedrībā, lai izveidotu vai saglabātu ar to stabilas un tiešas saimnieciskas saiknes, ļaujot efektīvi piedalīties tās vadībā vai kontrolē. Turklāt tā paša sprieduma 56. punktā Tiesa secināja, ka "*VW* likuma 2. panta 1. punkts apvienojumā ar 4. panta 3. punktu ir kapitāla aprites ierobežojums EKL 56. panta 1. punkta izpratnē."

50 Ceturtkārt, kaut arī tā ir taisnība, ka iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Vācija 81. punktā Tiesa atbalstīja iebildumus, kurus bija izvirzījusi Komisija un kuri bija balstīti uz LESD 63. panta 1. punkta pārkāpumu, šo faktu, neesot skaidrai norādei uz pretējo, nedrīkst pielīdzināt Tiesas konstatējumam, saskaņā ar kuru *VW* likuma 4. panta 3. punkts pats par sevi ir uzskatāms par kapitāla brīvas aprites ierobežojumu.

51 Piektkārt, arī fakts, ka Tiesa piesprieda Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, nav tāds, kas var pamatot Komisijas aizstāvēto versiju. Šī piespriešana, kā izriet no minētā sprieduma 83. punkta, tika pamatota ar konstatējumu, saskaņā ar kuru šai dalībvalstij spriedums "būtībā bija nelabvēlīgs".

52 Līdz ar to, atceļot, no vienas puses, *VW* likuma 4. panta 1. punktu un, no otras puses, šī likuma 2. panta 1. punktu un tādējādi izbeidzot šīs pēdējās minētās normas un minētā likuma 4. panta 3. punkta kopīgu piemērošanu, Vācijas Federatīvā Republika noteiktajā termiņā ir izpildījusi LESD 260. panta 1. punktā paredzētos pienākumus.

53 Tāpēc šis iebildums ir jānoraida un līdz ar to jānoraida arī visa prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

54 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Vācijas Federatīvā Republika ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums nav labvēlīgs, jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]